

at affinde sig med sine Haandværkere ved at stifte Laan i en Bank, hvor han for Øjeblikket maa betale en meget dyr Rente. Dette er en Fordyrelse af Byggeomkostningerne, som kunde undgaas, og jeg henleder Opmærksomheden paa, om det ikke lod sig gøre at udbetale disse Laan samtidig med, at Bygningen er færdig og taget i Brug, og samtidig med, at Kreditforeningslaanet udbetales.

C. F. Sørensen: Jeg skal paa min Partigruppes Vegne takke Indenrigsministeren for Fremsettelsen af nærværende Lovforslag. Jeg synes ikke, det burde være nødvendigt her at komme ind paa en længere Redegørelse for Nødvendigheden af Boliglovens Forlængelse. Dagspressen har gennem Aaringer beskæftiget sig saa grundigt med dette Spørgsmaal, og den høje Rigsdags Ting har Gang paa Gang, Aar efter Aar behandlet det saa indgaaende, at der ingen Tvivl bør være om, at Boligforholdene er ganske overordentlig vanskelige omkring i vort Land. Nu hørte jeg, at Venstres Ordfører, det ærede 8de Medlem for 5te Kreds (Johannes Jensen), ligesom andre af hans Partifæller gerne ønskede at skille Landet og Hovedstaden fra hinanden ved at indrømme, at vel er Forholdene vanskelige i Hovedstaden, men ude i Provinsen er de nogenlunde taalelige, dér glider de jævnt fremad i en bedre Retning, og i Landkommunerne kender man saa godt som ikke noget til Bolignøden. Jeg tror ikke, denne Opfattelse er rigtig, og jeg tror det endnu mindre efter at have gennemlæst de Beretninger, Indenrigsministeriet har fremskaffet gennem det sidste Aars Tid, og som er aftrykt i de Papirer, Rigsdagens Medlemmer har faaet tilsendt. Derigennem faar man et levende Indtryk af, at det ikke alene er i de store Kommuner, København og Frederiksberg, Vanskelighederne er saa overordentlig store, men at de samme Vanskeligheder i større eller mindre Grad fremtræder ud over hele Landet og selvfølgelig særlig i de større Købstæder. Af disse Meddelelser fremgaar det, at af Landets 85 Købstæder har to aldrig haft Bolignævn, i 24 Købstæder var Nævnene bortfaldet før 1. Juni 1923, og i 20 Købstæder var de bortfaldet pr. 1. Juni 1923. Det er interessant at se, at der den 1. Marts 1924, altsaa for 2 Maaneder siden, fandtes Huslejenævn foruden i Københavns og Frederiksberg Kommuner i 38 Købstadkommuner. Jeg gør opmærksom paa, at man ikke kan sige om disse 38 Kommuner, at det er socialistisk ledede Kommuner, og at det er Sociali-

sterne, som dér følger Parolen fra Hovedstadskommunerne og stiller de samme Krav. Nej, de har desværre ikke alle sammen socialdemokratisk Flertal i Byraadet; den Politik, man fører fra Venstres Side, fremmer, haaber jeg, den socialdemokratiske Bevægelse, saa det ikke varer saa grumme længe, før der vil være socialdemokratisk Flertal i betydelig flere af disse Købstæder. Men kun i nøjagtig Halvdelen, i 19 af disse 38 Købstæder, er Socialdemokratiet i Flertal, hvilket er et Vidnesbyrd om, at man ogsaa fra andre Partiers Side, ogsaa fra konservative og Venstre-Byraadsmedlemmers Side, erkender, at der er saadanne Vanskeligheder paa Boligomraadet, at man ikke har turdet give Slip paa den Beskyttelse, som Huslejenævnene gennem en Aarrække har ydet den store Befolkning.

Venstres Stilling til Huslejespørgsmaalet er jo blevet klarere gennem den senere Tid. Men det var mit og sikkert manges Haab, at Venstres Stilling var blevet forandret ganske betydeligt i Perioden op omkring Valget. Thi man hørte under Valgkampen forud for Folketingsvalget i April Maaned Røster fra Venstres Side, som man ikke havde hørt før. Man hørte Røster om, at det var vanskelige Tider paa Boligomraadet, og Løfter om, at man fra Venstres Side vilde være lydhør for dette Spørgsmaal. Jeg var til Stede i Valby ved et af Partiet Venstre afholdt Møde og hørte dér til min Glæde, at Venstres Kandidat, en Læge Harsløf fra Brønshøj, udtalte, at intet Parti vilde under de nuværende Forhold være med til at ophæve Huslejeloven. Jeg gjorde den ærede Venstrekandidat opmærksom paa, at han var ikke à jour med de virkelige Begivenheder. Jeg mindede ham om, at Boligloven af 1923 i Virkeligheden betød en Ophævelse af Huslejelovgivningen, mindede ham om, at Venstres Ordfører i Folketinget, den tidligere Folketingsmand Hr. Hagbart Berg, under Boliglovens Behandling dér erklærede, at det var den sidste Huslejelov, Venstre vilde være med til at vedtage i Rigsdagen. Men denne Tale, som jo ikke alene blev ført af denne ene Venstremand, men som blev ført af flere andre Venstrekandidater og konservative Kandidater, maa vel have haft en bestemt Hensigt, maa vel have haft den Hensigt i en vanskelig Situation, lige før Vælgerne skulde afgive deres Dom om, hvem der skulde være deres Repræsentanter paa Tinge, ved nogle frisisnede Udtalelser om Boligspørgsmaalet at tilluske sig nogle Stemmer, som der ellers var Fare for, at de kunde miste. Thi lige saa saare Valget var